A.A. Grapevine

2026. november | AA-tagok és mentális egészség | Tizenegyedik hagyomány

Felfedni vagy sem?

Írta: David S. | New York, New York

Bizonytalan volt abban, elárulhatja-e a nővérének, hogy egy elhunyt személy A.A.-tag volt; ezért az A.A. egyik pamfletjéhez fordult.

Nemrég, egy környékbeli A.A.-gyűlés kezdete előtt, egy barátom megmutatott nekem egy levelet a központi iroda irattárából. A levél 1971 májusából – a csoport alapításának évéből – származott, és a csoport kérését hagyta jóvá, hogy felkerülhessenek a központi iroda gyűléslistájára. Ez az üdvözlő levél pontosan olyan volt, amilyenre bármelyik új csoport számíthatott a megyénkben. Ami azonban meglepett, az a címzett neve volt: kiderült ugyanis, hogy ő volt Paul bátyám középiskolás barátnőjének az apja. Ráadásul a barátnő húga barátságban állt egyetlen megmaradt testvéremmel, Miriammal, és ezenkívül nagyon szoros kapcsolatban volt azzal a lánnyal is, akivel az egyetemi éveim alatt jártam, és akit aztán később feleségül vettem. Szóval, kicsi a világ.

A levél emlékeket ébresztett bennem arról az időszakról, amikor még mindketten középiskolába jártunk a bátyámmal, és a ő mesélt nekem a barátnőjéről meg annak a családjáról – egy olyan időszakról, akkor, amikor még közel álltunk egymáshoz, mielőtt az élet és az alkohol közénk nem állt. Családunkat nem kímélte a fájdalom: két nővérem is önkezűleg vetett véget az életének, Paul pedig – miután évekig küzdött az alkohollal – 2001-ben, 56 éves korában hunyt el szívelégtelenségben.

Azt gondolván, hogy Miriam testvéremet érdekelni fogja a levél, küldtem neki egy másolatot. „Ez nem lep meg. Az apjuk rettenetes alkoholista volt” – írta válaszul; ezt én korábban nem tudtam.

Kezdtem kellemetlenül érezni magam. Gondolataim a Tizenegyedik és a Tizenkettedik Hagyomány felé terelődtek. Emlékszem, hogy mekkora szégyenérzet fogott el régen, amikor megpillantottam az A.A.-feliratot egy kerítésen, épp ott, ahová az első A.A.-gyűlésemre igyekeztem! Isten ments, hogy bárki is észrevegye, amint belépek azon a kapun egy ilyen összejövetelre! Ám a gyűlésen sem várt rám kisebb megdöbbenés: kivel találkoztam ott, mint a munkahelyem legismertebb nagyszájújával? Csak akkor nyugodtam meg, amikor biztosított róla, hogy soha nem fogja elárulni a jelenlétemet, és hogy ő is ugyanazon okból van ott, mint én.

Ekkor villant be nekem a felismerés, hogy miért is alkotja a névtelenség Közösségünk nevének pontosan a felét. A névtelenség nyújt védelmet azoknak, akik le akarnak szokni az ivásról, ők a névtelenséggel az A.A. köreiben biztonságban érezhetik

magukat, és felépülő alkoholistaként megőrizhetik személyazonosságuk sérthetetlenségét.

Később megtudtam, szabadon dönthetek arról, hogy én felfedem-e a saját névtelenségemet a családom, barátaim vagy akárki más előtt, de a tiédet nem fedhetem fel. Egy kivétel azonban van: a sajtó, a rádió, a filmek és a közösségi média területe. Itt tilos megadnom a teljes nevemet, és/vagy nem tehetek közzé fényképet magamról.

De most, az emlékezetem mélyéről felbukkantak a következő szavak: „posztumusz (halál utáni) névtelenség". Lehet, hogy figyelmen kívül hagytam az A.A. egy alapvető elvét? Bár az illető már rég elhunyt, vajon a posztumusz névtelenség nem tartozik-e szintén a névtelenséggel kapcsolatos hagyományaink körébe?

Bár hosszú ideje józan életet élek, ebben a kérdésben teljesen bizonytalan voltam, ezért az A.A. konferencia által jóváhagyott, „Az anonimitás megértése" (Understanding Anonymity) című pamflethez fordultam. Ebben az áll: *„Az A.A. tagjai általában nem tartják helyesnek egy tag anonimitásának felfedését még az illető halála után sem, de a végső döntés minden esetben az illető családjára tartozik. Abban viszont egyetértenek az A.A. tagjai, hogy az életben lévő tagok anonimitását tiszteletben kell tartani a gyászjelentésekben, valamint bármilyen más nyomtatott megemlékezésben vagy halálozási értesítésben."*

Hát ez történt. Nem volt tragikus a baklövésem, de azért mégiscsak hiba volt. Ahogy józanok maradunk, az ösvény úgy lesz keskenyebb. Érzelmi zűrzavar keletkezik, ha letérünk arról az útról, amelyet Hagyományaink biztonsági korlátai kijelölnek számunkra.

A szponzorom hívta fel rá a figyelmemet, hogy a Tizedik Lépéshez kapcsolódó jóvátételem nem lesz teljes, amíg el nem magyarázom a hibámat a nem alkoholista lánytestvéremnek – így hát meg is tettem. Az érzelmi zavar megszűnt, a béke és a nyugalom pedig visszatért. Visszakerültem a „most"-ba – oda, ahol véleményem szerint Felsőbb Erőnk látni szeretne minket. Együtt képesek vagyunk arra, amire egyedül nem lennénk képesek.

Copyright ©The AA Grapevine, Inc. (2026. november). Engedéllyel újra közölve.